

Opmerking van de vertaler

In Amerika zit het schoolsysteem anders in elkaar dan bij ons. In het verhaal hebben de leerlingen van hun zesde tot hun tiende op de basisschool gezeten. Nu gaan ze over naar een ander schooltype: de middenschool. Als ze straks veertien zijn gaan ze naar de *high school*. De klassen tellen door van de eerste op de basisschool tot de twaalfde klas op de high school. De middenschool loopt van de vijfde tot en met de achtste klas.

R.J. Palacio

Wonder

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboekenuitgeverij

2017

Voor Russell, Caleb en Joseph

www.queridokinderboeken.nl

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

De vertaler ontving voor het vertalen van dit boek
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds

Oorspronkelijke titel *Wonder* (Alfred A. Knopf /
Random House Children's Books, New York, 2012)

Eerste druk, 2013; negende druk, 2017

Copyright tekst © 2012 R.J. Palacio

Copyright omslagbeeld © 2017 Lions Gate
Entertainment Inc. All Rights Reserved

Copyright vertaling © 2013 Esther Ottens / Em. Querido's
Kinderboekenuitgeverij. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van
Em. Querido's Kinderboekenuitgeverij, Amsterdam.

Omslag Marry van Baar

ISBN 978 90 451 2132 1 / NUR 283

*Doctors have come from distant cities
just to see me
stand over my bed
disbelieving what they're seeing*

*They say I must be one of the wonders
of god's own creation
and as far as they can see they can offer
no explanation*

Natalie Merchant, 'Wonder'

(Dokters komen van heinde en van verre
speciaal om mij te bekijken
ze buigen zich over mijn bed
en kunnen hun ogen niet geloven

Ik zal wel een van de wonderen
van Gods schepping zijn, zeggen ze,
want ze hebben geen idee
wat dit anders zou kunnen betekenen)

Deel een

AUGUST

*Fate smiled and destiny laughed
as she came to my cradle...*

Natalie Merchant, 'Wonder'

(Het lot lachte en de toekomst
kwam stralend bij mijn wiegje staan)

Gewoon

Ik weet dat ik geen gewoon kind van tien ben. Oké, ik doe best gewone dingen. Ik eet ijs. Ik fiets. Ik honkbal. Ik heb een Xbox. Die dingen maken me gewoon. Denk ik. En ik voel me ook gewoon. Vanbinnen. Maar ik weet dat gewone kinderen andere gewone kinderen niet zo bang maken dat ze gillend de speelplaats af rennen. Ik weet dat gewone kinderen niet overal waar ze komen aangehaakt worden.

Als ik een toverlantaarn vond en ik mocht één wens doen, dan zou ik wensen dat ik een heel normaal gezicht had dat niemand opviel. Ik zou wensen dat ik over straat kon lopen zonder dat mensen gauw de andere kant op keken als ze me zagen. Zo denk ik erover: de enige reden dat ik niet gewoon ben, is dat niemand me zo ziet.

Zelf ben ik wel gewend aan hoe ik eruitzie. Ik weet hoe ik moet doen alsof ik niet zie wat voor gezicht mensen trekken. Daar zijn we allemaal best goed in geworden: ik, mijn vader en moeder, Via. O nee, dat neem ik terug: Via is er helemaal niet zo goed in. Ze kan heel pissig worden als mensen bot doen. Zoals die keer op de speelplaats, toen een stel grotere kinderen geluiden maakten. Ik weet niet eens precies wat voor geluiden, want ik hoorde ze zelf niet, maar Via hoorde ze wel en begon zomaar tegen die kinderen te schreeuwen. Zo is ze. Ik ben niet zo.

Via ziet me niet als een gewoon kind. Ze zegt van wel, maar als ik gewoon was zou ze niet zo vaak vinden dat ze me moet beschermen. En papa en mama zien me ook niet als een gewoon kind. Die vinden me buitengewoon. Ik denk

dat ik de enige persoon op de wereld ben die weet hoe gewoon ik ben.

Ik heet August, trouwens. Ik ga niet beschrijven hoe ik eruitzie. Wat je ook denkt, ik weet bijna zeker dat het erger is.

Waarom ik niet op school zat

Volgende week begin ik in de vijfde klas. Ik heb nooit op een echte school gezeten, dus ik ben zo ongeveer verlamd van angst. Mensen denken dat ik niet naar school ga door hoe ik eruitzie, maar dat is het niet. Het komt door alle operaties die ik heb gehad. Zevenentwintig, sinds ik geboren ben. De grootste waren al voor ik vier was, dus daar weet ik niks meer van. Maar sindsdien heb ik elk jaar twee of drie operaties gehad (sommige groot, sommige klein), en omdat ik klein ben voor mijn leeftijd en nog wat geheimzinnige medische dingen heb die de dokters niet helemaal begrijpen, was ik heel vaak ziek. Daarom besloten mijn ouders dat het beter was als ik niet naar school ging. Maar nu ben ik veel sterker. Mijn laatste operatie is al acht maanden geleden, en waarschijnlijk hoef ik er pas over een paar jaar weer een.

Mijn moeder geeft me thuis les. Vroeger maakte ze illustraties voor kinderboeken. Ze tekent supermooie elfjes en zeemeerminnen. Haar jongenstekeningen zijn minder fantastisch. Ze heeft een keer geprobeerd een Darth Vader voor me te maken, maar dat werd meer een rare paddenstoelvormige robot. Ik heb haar al heel lang niet meer zien tekenen. Ze heeft het te druk met voor mij en Via zorgen, denk ik.

Ik kan niet zeggen dat ik altijd naar school heb gewild, want dat zou niet helemaal waar zijn. Ik wilde wel naar school, maar alleen als ik net zo kon zijn als alle andere kinderen die naar school gingen. Met heel veel vrienden en hangen na school en dat soort dingen.

Nu heb ik ook al een paar heel goede vrienden. Christopher is mijn beste vriend, en daarna Zachary en Alex. We kennen elkaar al van toen we baby's waren. En omdat ze me altijd gekend hebben zoals ik ben, zijn ze aan me gewend. Toen we klein waren speelden we altijd bij elkaar, maar later verhuisde Christopher naar een stad die Bridgeport heet. Dat is meer dan een uur rijden van North River Heights, onze buurt helemaal in het bovenste puntje van Manhattan. En Zachary en Alex gingen naar school. Het is wel gek: Christopher is ver weg gaan wonen, en toch zie ik hem vaker dan Zachary en Alex. Die hebben nu allemaal nieuwe vrienden. Als we elkaar op straat tegenkomen doen ze nog heel aardig tegen me, hoor. Ze zeggen altijd gedag.

Ik heb ook nog andere vrienden, maar dat zijn niet zulke goeie vrienden als Christopher en Zack en Alex. Zack en Alex nodigden me bijvoorbeeld altijd uit voor hun verjaardag toen we klein waren, maar Joel en Eamonn en Gabe doen dat nooit. Emma heeft me een keer uitgenodigd, maar die heb ik al heel lang niet meer gezien. En ik ga natuurlijk altijd naar Christophers verjaardag. Misschien maak ik me wel te druk over verjaardagen.

Hoe ik ter wereld kwam

Ik vind het leuk als mijn moeder dit verhaal vertelt, want ik moet er heel hard om lachen. Het is niet grappig zoals een mop grappig is, maar als mijn moeder het vertelt komen Via en ik gewoon niet meer bij.

Toen ik in mijn moeders buik zat, wist nog niemand dat ik er zo uit zou komen te zien. Vier jaar daarvoor had mijn moeder Via gehad, en dat was zo'n 'eitje' geweest (haar woorden) dat er geen reden was om allemaal speciale onderzoeken te doen. Ongeveer twee maanden voor mijn geboorte merkten de dokters dat er iets mis was met mijn gezicht, maar ze dachten niet dat het heel erg zou zijn. Ze zeiden tegen mijn vader en moeder dat ik een gespleten gehemelte had en nog wat andere dingen. 'Kleine afwijkingen' noemden ze het.

Op de avond dat ik geboren werd waren er twee verpleegsters in de verloskamer. De een was heel aardig en lief. De ander, zegt mijn moeder, leek helemaal niet aardig of lief. Ze had superdikke armen en (nu komt het grappige) liet de hele tijd scheten. Ze gaf mijn moeder bijvoorbeeld een bakje schaafs, en dan liet ze een scheet. Ze nam haar bloeddruk op, en liet een scheet. En het ongelooflijke, zegt mijn moeder, was dat die verpleegster niet één keer sorry zei! Intussen had de gewone dokter van mijn moeder die avond geen dienst, dus zat ze opgescheept met een chagrijnig jong doktertje dat zij en mijn vader Doogie Howser noemden, naar een of andere oude tv-serie of zo (ze noemden hem trouwens niet zo waar hij bij was). Iedereen in die verloska-

mer was nogal kribbig, zegt mijn moeder, maar mijn vader maakte haar de hele avond aan het lachen.

Toen ik uit haar buik kwam werd het heel stil in de verloskamer. Mijn moeder kreeg niet eens de kans om me te bekijken, want de aardige zuster rende meteen met me naar buiten. Mijn vader ging zo snel achter haar aan dat hij de videocamera liet vallen, en die brak in een miljoen stukjes. Mijn moeder raakte helemaal overstuur en probeerde haar bed uit te komen om te kijken waar ze allemaal heen gingen, maar de zuster van de scheten sloeg haar superdikke armen om haar heen om haar in bed te houden. Ze begonnen zo ongeveer te vechten, want mijn moeder was hysterisch en de zuster van de scheten schreeuwde dat ze rustig moest blijven, en daarna begonnen ze allebei om de dokter te gillen. Maar raad eens? Die was flauwgevallen! Finaal tegen de vlakte! Dus toen de zuster van de scheten zag dat hij flauwgevallen was begon ze met haar voet tegen hem aan te duwen om hem wakker te maken, en intussen gilde ze de hele tijd: ‘Wat ben jij nou voor een dokter! Wat ben jij nou voor een dokter! Sta op! Sta op!’ En toen liet ze opeens de vetste, hardste, smerigste scheet in de geschiedenis van de scheet. Mijn moeder denkt zelfs dat het die scheet was waar die dokter eindelijk wakker van werd. Maar goed, als mijn moeder dit verhaal vertelt speelt ze zelf alle rollen, met scheetgeluiden en al, en dat is zo ontzettend grappig!

Mijn moeder zegt dat de zuster van de scheten een heel aardige vrouw bleek te zijn. Ze is de hele tijd bij mijn moeder gebleven. Ze ging niet meer weg, ook niet toen mijn vader terugkwam en de dokters hem en mijn moeder vertelden hoe ziek ik was. Mijn moeder weet nog precies wat de zuster in haar oor fluisterde toen de dokter zei dat ik de nacht waarschijnlijk niet zou overleven: ‘Iedereen die uit God geboren is, overwint de wereld.’ En de volgende dag,

toen ik de nacht overleefd had, was het die zuster die mijn moeders hand vasthield toen ze haar voor het eerst naar me toe brachten.

Mijn moeder zegt dat ze haar tegen die tijd al alles over me verteld hadden. Ze had zich voorbereid op de kennismaking met mij. Maar toen ze voor het eerst in mijn kleine verfrommelde gezichtje keek, zegt ze, zag ze alleen maar wat een mooie ogen ik had.

Mijn moeder is ook mooi, trouwens. En mijn vader is knap. Via is leuk om te zien. Als je je dat soms afvroeg.

Bij Christopher thuis

Ik baalde echt toen Christopher drie jaar geleden verhuisde. We waren toen allebei ongeveer zeven. We speelden altijd uren achter elkaar met onze *Star Wars*-figuren, of we duelleerden met onze *lightsabers*. Dat mis ik wel.

In de lente reden we naar Christophers huis in Bridgeport. Christopher en ik zochten in de keuken iets te snoepen en ik hoorde mijn moeder tegen Lisa, de moeder van Christopher, zeggen dat ik in de herfst misschien naar school zou gaan. Ik had haar nog helemaal nooit over school horen praten.

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg ik.

Mijn moeder keek geschrokken, alsof ze niet had gewild dat ik het zou horen.

‘Vertel hem maar waar je aan denkt, Isabel,’ zei mijn vader. Hij zat aan de andere kant van de woonkamer met Christophers vader te praten.

‘We kunnen er beter straks over praten,’ zei mijn moeder.

‘Nee, ik wil weten waar jullie het over hadden,’ zei ik.

‘Denk je niet dat je aan school toe bent, Auggie?’ vroeg mijn moeder.

‘Nee,’ antwoordde ik.

‘Ik ook niet,’ zei mijn vader.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat is dan dat, einde onderwerp,’ zei ik, en ik kroop bij haar op schoot alsof ik een klein kind was.

‘Ik denk alleen dat je meer moet leren dan ik je te bieden

heb,' zei ze. 'Jemig, Auggie, je weet toch hoe slecht ik ben in breuken!'

'Welke school?' vroeg ik. Ik moest nu al bijna huilen.

'De Beecher-school. Vlak bij ons huis.'

Lisa gaf me een klopje op mijn knie. 'Wauw, dat is een goede school, Auggie,' zei ze.

'Waarom niet Via's school?' vroeg ik.

'Die is te groot,' zei mijn moeder. 'Ik denk niet dat die bij je zou passen.'

'Ik wil niet,' zei ik. Ik geef het toe: ik zei het een beetje op een babytoontje.

'Je hoeft niks te doen wat je niet wilt,' zei mijn vader, die naar me toe kwam en me van mijn moeders schoot tilde. Hij nam me mee naar de andere kant van de bank en zette me op zijn schoot. 'We dwingen je nooit om iets te doen wat je niet wilt.'

'Maar het zou goed voor hem zijn, Nate,' zei mijn moeder.

'Niet als hij niet wil,' antwoordde mijn vader. Hij keek me aan. 'Niet als hij er niet aan toe is.'

Ik zag mijn moeder naar Lisa kijken, die haar een kneepje in haar hand gaf.

'Jullie komen er vast wel uit,' zei ze tegen mijn moeder. 'Dat is jullie altijd nog gelukt.'

'Laten we het er een andere keer maar over hebben,' zei mijn moeder. Ik wist zeker dat zij en mijn vader er ruzie over zouden krijgen. Ik wilde dat mijn vader de ruzie zou winnen. Al wist ik ergens wel dat mijn moeder gelijk had. En ze was inderdaad hartstikke slecht in breuken.

Auto

Het was een heel eind rijden naar huis. Ik viel zoals altijd op de achterbank in slaap, met mijn hoofd op Via's schoot alsof ze mijn kussen was, en met een handdoek om de veiligheidsgordel zodat ik haar niet onder kon kwijlen. Via viel ook in slaap, en mijn vader en moeder praatten zachtjes over volwassenendingen die mij niks konden schelen.

Ik weet niet hoe lang ik lag te slapen, maar toen ik wakker werd zag ik door het raampje de volle maan. Het was een paarse avond, en we reden op een snelweg vol auto's. En toen hoorde ik ze over mij praten.

'We kunnen hem niet blijven beschermen,' fluisterde mijn moeder tegen mijn vader, die achter het stuur zat. 'We kunnen niet doen alsof hij morgen wakker wordt en dit zijn realiteit niet is, want dat is het wél, Nate, en we moeten hem helpen om te leren ermee om te gaan. We kunnen niet om situaties heen blijven lopen die...'

'En hem naar school sturen als een lam naar de slachtbank...' zei mijn vader boos, maar hij maakte zijn zin niet eens af, want hij zag mij in de achteruitkijkspiegel opkijken.

'Wat is een lam naar de slachtbank?' vroeg ik slaperig.

'Ga maar weer slapen, Auggie,' zei mijn vader zacht.

'Ze gapen me natuurlijk allemaal aan op school,' zei ik, opeens in tranen.

'Lieverd,' zei mijn moeder. Ze draaide zich om in haar stoel en legde haar hand op mijn hoofd. 'Je weet dat je niet hoeft als je niet wilt. Maar we hebben met het hoofd van

de school gesproken en hem over je verteld, en hij wil heel graag kennis met je maken.'

'Wat heb je dan over me verteld?'

'Dat je zo grappig bent, en heel aardig en slim. Toen ik zei dat je op je zesde *Thomas en de laatste draken* las zei hij: "Wauw, dat joch wil ik leren kennen."' "

'Heb je hem nog meer verteld?'

Mijn moeder lachte naar me. Het was alsof ze me knuffelde met haar lach.

'Ik heb verteld over al je operaties, en dat je zo stoer bent,' zei ze.

'Dus hij weet hoe ik eruitzie?' vroeg ik.

'Ja, we hadden foto's bij ons van vorige zomer in Montauk,' zei mijn vader. 'We hebben hem ons hele gezin laten zien. En die geweldige foto van jou op de boot, toen je die schol vasthield!'

'Was jij er dan ook bij?' Ik moet bekennen dat ik een beetje teleurgesteld was dat hij ook in het complot zat.

'We hebben samen met hem gesproken, ja,' zei mijn vader. 'Hij is heel aardig.'

'Jij zou hem ook aardig vinden,' zei mijn moeder.

Het leek opeens wel alsof ze aan dezelfde kant stonden.

'Wacht, wanneer hebben jullie hem dan gezien?' vroeg ik.

'Hij heeft ons vorig jaar een rondleiding door de school gegeven,' zei mijn moeder.

'Vorig jaár?' zei ik. 'Dus jullie denken er al een heel jaar over na en jullie hebben niks tegen mij gezegd?'

'We wisten niet eens of je wel toegelaten zou worden, Auggie,' antwoordde mijn moeder. 'Het is heel moeilijk om op die school te komen. Ze hebben een hele toelatingsprocedure. Ik zag er de zin niet van in om het je al te vertellen, want misschien zou je je wel voor niks druk maken.'

'Maar je hebt gelijk, Auggie, we hadden het je moeten

vertellen toen we vorige maand te horen kregen dat je toegelaten was,' zei mijn vader.

'Achteraf gezien,' zuchtte mijn moeder. 'Waarschijnlijk wel, ja.'

'Had die mevrouw die toen bij ons thuis kwam er iets mee te maken?' vroeg ik. 'Die me die test liet doen?'

'Inderdaad,' zei mijn moeder met een schuldig gezicht. 'Ja.'

'Je zei dat het een IQ-test was,' zei ik.

'Ik weet het, dat was een leugentje om bestwil,' antwoordde ze. 'Het was een test die je moest doen om op die school te komen. Je had hem trouwens heel goed gemaakt.'

'Dus je hebt gelogen,' zei ik.

'Een leugentje om bestwil, maar inderdaad. Het spijt me,' zei ze. Ze probeerde te lachen, maar toen ik niet teruglachte draaide ze zich om en ging ze voor zich uit zitten kijken.

'Wat is een lam naar de slachtbank?' vroeg ik.

Mijn moeder zuchtte en wierp mijn vader een 'blik' toe.

'Dat had ik niet moeten zeggen,' zei hij. Hij keek me aan in de achteruitkijkspiegel. 'Het is niet waar. Weet je, het zit zo: mama en ik houden zoveel van je dat we je op alle mogelijke manieren willen beschermen. Maar soms willen we dat allebei op een andere manier.'

'Ik wil niet naar school,' antwoordde ik met mijn armen over elkaar.

'Het zou goed voor je zijn, Auggie,' zei mijn moeder.

Ik keek uit het raampje. 'Misschien ga ik volgend jaar,' zei ik.

'Dit jaar zou beter zijn, Auggie,' zei mijn moeder. 'Weet je waarom? Omdat je dan naar de vijfde gaat, en dat is de eerste klas van de middenschool. Voor iedereen. Dan ben je dus niet de enige nieuwe.'

‘Ik ben wel de enige die er zo uitziet als ik,’ zei ik.

‘Ik zal niet zeggen dat het geen enorme uitdaging voor je wordt, want dat weet je zelf ook wel,’ antwoordde ze. ‘Maar het is goed voor je, Auggie. Je krijgt een heleboel nieuwe vrienden. En je leert dingen die je van mij nooit zou leren.’ Ze draaide zich weer om en keek me aan. ‘Toen we die rondleiding kregen, weet je wat we toen zagen in een practicumlokaal? Een piepklein kuikentje dat net uit het ei kwam. Zo schattig! Het deed me een beetje aan jou denken, Auggie, toen je nog een baby’tje was... met die grote bruine ogen van je...’

Meestal vind ik het heel leuk als ze praten over toen ik nog een baby was. Soms krijg ik zin om me heel klein op te rollen en me overal te laten knuffelen en kussen. Ik mis het baby-zijn, en dat je dan van niks weet. Maar nu was ik er niet voor in de stemming.

‘Ik wil niet,’ zei ik.

‘Wat vind je hiervan? Je maakt eerst kennis met meneer Aarsman en dan neem je een besluit,’ zei mijn moeder.

‘Meneer Aarsman?’ zei ik.

‘Dat is het hoofd,’ antwoordde mijn moeder.

‘Meneer Aársman?’ zei ik nog een keer.

‘Ja, echt hè?’ zei mijn vader, en hij keek me lachend aan in de achteruitkijkspiegel. ‘Wat een naam, hè Auggie? Ik bedoel, wie wil er nou in hemelsnaam meneer Aarsman heten?’

Ik grijnsde, ook al wilde ik niet dat ze me zagen grijnzen. Mijn vader was de enige op de hele wereld die me altijd aan het lachen kreeg, hoe graag ik ook juist niet wilde lachen. Mijn vader kreeg altijd iedereen aan het lachen.

‘Auggie, weet je, je zou alleen al naar die school moeten gaan om te horen hoe zijn naam wordt omgeroepen door de intercom!’ zei hij opgewonden. ‘Weet je wel hoe grappig

dat zou zijn? Hallo, hallo? Attentie, meneer Aarsman!’ Hij praatte met een hoog ouwevrouwstjesstemmetje. ‘Dag, meneer Aarsman! Heeft u vandaag nog een *gaatje*? O, u werkt zich al uit de *naad*? *Druk, druk, druk!*’

Ik begon te lachen, niet eens omdat ik hem nou zo grappig vond, maar omdat ik geen zin meer had om boos te zijn.

‘Het kan altijd nog erger, natuurlijk!’ zei mijn vader met zijn gewone stem. ‘Mama en ik hadden op de universiteit een professor die mevrouw Bibs heette.’

Nu zat mijn moeder ook te lachen.

‘Echt waar?’ vroeg ik.

‘Roberta Bibs,’ antwoordde mijn moeder, met haar hand in de lucht alsof ze het zwoer. ‘Bobbie Bibs.’

‘En ze had een enorme achterbumper,’ zei mijn vader.

‘Nate!’ zei mijn moeder.

‘Wat? Ik zeg alleen dat ze een enorme achterbumper had.’

Mijn moeder lachte en schudde tegelijk haar hoofd.

‘Hé, hé, ik weet iets!’ zei mijn vader. ‘Laten we een afspraakje voor ze regelen! Zie je het voor je? Mevrouw Bibs, dit is meneer Aarsman. Meneer Aarsman, mevrouw Bibs. En dan trouwen ze en krijgen ze allemaal kleine Aarsman-netjes.’

‘Arme meneer Aarsman,’ zei mijn moeder hoofdschuddend. ‘Auggie heeft de man nog niet eens gezien, Nate!’

‘Wie is meneer Aarsman?’ vroeg Via suf. Ze was net wakker geworden.

‘Dat is het hoofd van mijn nieuwe school,’ antwoordde ik.

Attentie, meneer Aarsman

Ik zou zenuwachtiger zijn geweest voor de ontmoeting met meneer Aarsman als ik had geweten dat ik ook kennis zou maken met een paar kinderen van de nieuwe school. Maar dat wist ik niet, dus ik had meer een beetje de slappe lach. Ik moest steeds denken aan alle grapjes die mijn vader over meneer Aarsmans naam had gemaakt. Dus toen mijn moeder en ik een paar weken voor het begin van het schooljaar bij de Beecher-school aankwamen en ik meneer Aarsman bij de deur op ons zag staan wachten, begon ik meteen te proesten. Hij zag er wel heel anders uit dan ik dacht. Ik denk dat ik een dikke kont verwacht had, maar die had hij niet. Hij zag er eigenlijk best gewoon uit. Lang en dun. Oud maar niet zo heel oud. Hij leek me aardig. Hij gaf eerst mijn moeder een hand.

‘Dag, meneer Aarsman, fijn om u weer te zien,’ zei mijn moeder. ‘Dit is mijn zoon August.’

Meneer Aarsman keek me recht aan en glimlachte en knikte. Hij stak zijn hand naar me uit.

‘Hoi August,’ zei hij, echt heel gewoon. ‘Wat leuk om je te ontmoeten.’

‘Hoi,’ bromde ik. Ik liet mijn hand in de zijne vallen en keek intussen naar zijn voeten. Hij had rode Adidassen aan.

‘Zo,’ zei hij, en hij zakte op één knie, zodat ik zijn sneakers niet meer kon zien en wel naar zijn gezicht móést kijken, ‘je vader en moeder hebben me veel over je verteld.’

‘Wat dan allemaal?’ bromde ik.

‘Sorry?’

‘Je moet duidelijker praten, lieverd,’ zei mijn moeder.

‘Wat dan allemaal?’ vroeg ik nog een keer. Ik deed mijn best om niet te brommen. Ik moet toegeven dat ik de slechte gewoonte heb om binnensmonds te brommen.

‘Nou, dat je van lezen houdt,’ zei meneer Aarsman, ‘en dat je heel goed kunt tekenen.’ Hij had blauwe ogen met blonde wimpers. ‘En je vindt scheikundeproefjes leuk, toch?’

Ik knikte. ‘Mm-mm.’

‘We hebben hier een paar heel interessante bètaprojecten die je als keuzevak kunt nemen,’ zei hij. ‘Misschien doe je dat wel?’

‘Mm-mm,’ zei ik, al had ik geen idee wat een bètaproject was.

‘Goed, ben je klaar voor de rondleiding?’

‘Gaan we dat dan nu doen?’ vroeg ik.

Hij kwam glimlachend overeind. ‘Wat dacht je dan, dat we naar de film gingen?’ zei hij.

‘Je zei helemaal niet dat we een rondleiding gingen doen,’ zei ik met mijn beschuldigende stem tegen mijn moeder.

‘Auggie...’ begon ze.

‘Het komt wel goed, August,’ zei meneer Aarsman. Hij stak zijn hand naar me uit. ‘Beloofd.’

Hij wilde denk ik dat ik hem een hand gaf, maar ik gaf mijn moeder een hand. Hij lachte naar me en begon naar de deur te lopen.

Mijn moeder gaf een kneepje in mijn hand, maar ik weet niet of het een ik-hou-van-je-kneepje was of een het-spijt-me-kneepje. Ik denk allebei een beetje.

De enige school waar ik ooit in was geweest was die van Via, als Via meedeed aan concerten en andere dingen en ik met mijn vader en moeder ging kijken. Deze school was heel anders. Hij was kleiner. Het rook er naar ziekenhuis.

Die aardige mevrouw Garcia

We liepen achter meneer Aarsman aan door een paar gangen. Er waren niet veel mensen. En de paar mensen die er waren besteedden helemaal geen aandacht aan me, maar dat kwam misschien doordat ze me niet zagen. Ik verstopte me namelijk zo'n beetje achter mijn moeder. Ik weet dat het babyachtig klinkt, maar ik voelde me op dat moment ook niet zo stoer.

We kwamen in een klein kamertje met de woorden HOOFD VAN DE MIDDENSCHOOL op de deur. Er stond een bureau met een mevrouw erachter die er best aardig uitzag.

'Dit is mevrouw Garcia,' zei meneer Aarsman, en de mevrouw lachte naar mijn moeder en zette haar bril af en stond op van haar stoel.

Mijn moeder gaf haar een hand en zei: 'Isabel Pullman, aangenaam kennis te maken.'

'En dit is August,' zei meneer Aarsman. Mijn moeder deed een stapje opzij, zodat ik naar voren kon komen. En toen gebeurde er iets wat ik al een miljoen keer heb zien gebeuren. Ik keek naar haar op en de ogen van mevrouw Garcia schoten heel even omlaag. Het ging zo snel dat vast niemand anders het zag, want voor de rest bleef haar gezicht precies hetzelfde. Ze stond heel blij te lachen.

'Wat leuk om kennis met je te maken, August,' zei ze. Ze stak haar hand naar me uit.

'Dag,' zei ik zacht. Ik gaf haar een hand, maar ik wilde niet naar haar gezicht kijken. Daarom keek ik maar naar haar bril, die aan een kettinkje om haar nek hing.